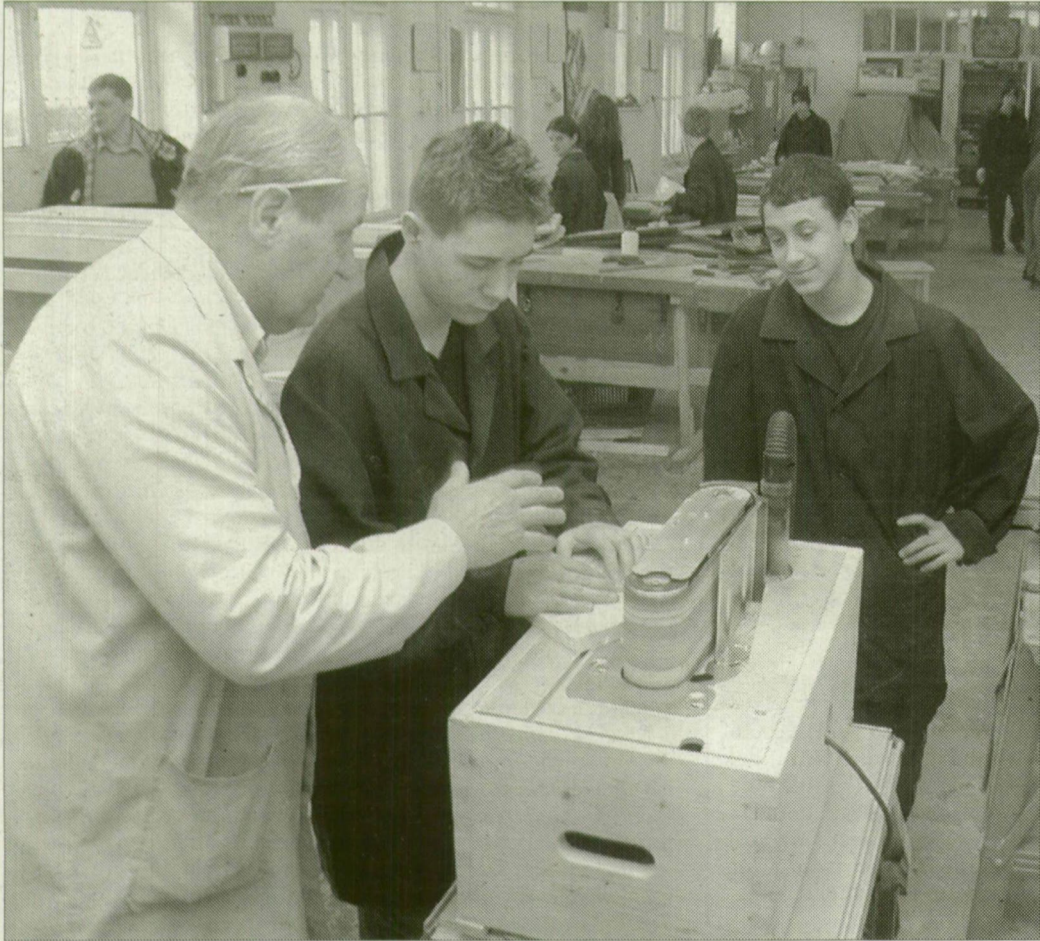

Egy szegedi intézmény, ahová a problémás gyerekeket várják

Az alternatív iskolában másképpen tanulnak

Az intézményben több mesterség alapjait sajátíthatják el a diákok, például megtanulnak fajtékokat készíteni.

Fotó: Karnok Csaba

Csongrád megyében egyetlen intézmény szakosodott az úgynevezett problémás gyerekek oktatására. A hiperaktív gyerekekről szóló cikkeink után megkereste szerkesztőségünket az iskola egyik vezetője, és azt mondta, várják az érintetteket.

Az Alternatív Általános Iskola, Szakiskola és Speciális Szakiskola 1989 óta működik Szegeden. A megyében egyedüli intézményként a problémás gyerekek oktatását vállalja fel. *Garami István* igazgatóhelyettes elmondta, a magatartási problémákkal küzdőktől kezdve az enyhén értelmi fogyatékosokon át a diszgráfias, diszkalkuliás vagy hiperaktív fiatalokig mindegyik tudnak foglalkozni. Azaz azokkal, akik a hagyományos oktatásban kezelhetetlenségük miatt nem tudnak részt venni, sőt: felzárkóztató oktatás is van a túlkorosak számára. A kis létszámú osztályokban mindenkire külön-külön oda tud-

nak figyelni és képességeiket érdeklődésüknek megfelelően tudják fejleszteni. Az iskolában szociális munkások, gyógypedagógusok és fejlesztő pedagógusok segítik a gyerekek és a tanárok munkáját.

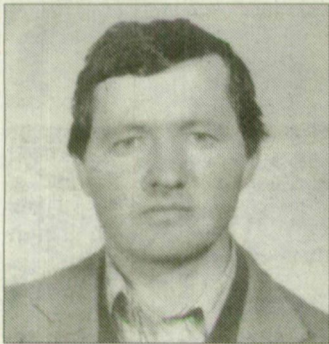
A nyolcadik osztály elvégzése után lehetőségük van a tanulóknak egy vagy két év alatt szakmát is szerezni. A technikaórákon egyébként minden szakmát kipróbálnak, és ezután eldönthetik, melyik tetszik nekik a legjobban. Fajátékkészítő, fém- és faipari technika, kerékpár- és szőnyegszövő, varrómunkás, nőruha-készítő, bőrtárgy-készítő, zöldség- és fűszernövény-termesztő, dísznövényter-

mesztő és szobafestő szakmák közül lehet választani. A diákokat igyekeznek tanítás után is az iskolában tartani. Érdeklődésüknek megfelelően az irodalmi és színjátszó szakkörök helyett itt breakdanc, számítástechnika és diszkós szakkör várja a gyerekeket.

Az iskolában jelenleg 260 napali tagozatos diák tanul. Az igazgatóhelyettes tapasztalatai szerint még mindig esetleges, hogy a szülők megtalálják-e ezt az iskolát, sokan nem is tudják, hogy a megyében van speciális intézmény a problémás gyerekeknek. Mindenkit felvesznek, aki hozzájuk jelentkezik, most félévkor is sok beiratkozóra számítanak. *Garami István* hozzátette, a lapunkban bemutatott két család gyerekeit is szívesen látják tanulóik sorában.

TIMÁR KRISZTA

Eltűnt férfiakat keres a rendőrség

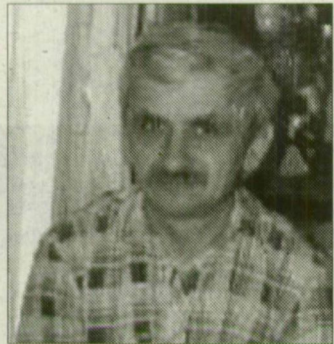
Hódi-Rovó Jenő és Kotroczó Géza.

Az eltűnt szegedi Kotroczó Gézát és a mórhalmi Hódi-Rovó Jenőt keresi a rendőrség.

A 48 éves szegedi férfi, *Kotroczó Géza* még január 11-én hagyta el Boldogasszony sugárúti lakását, azóta ismeretlen helyen tartózkodik, életjelet nem adott magáról.

A férfi 150-160 centiméter magas, vékony testalkatú, haja ősz, félhosszú, ősz bajuszt visel. Járása – korábbi betegsége miatt – görnyedt. Különös ismertetőjele a bal alkarja belső felén látható „Klári” tetoválás. Eltűnésekor viselt ruházata ismeretlen.

A 42 esztendőes *Hódi-Rovó Jenő* január 5-én Mórhalom kül-

területén lévő lakhelyéről tűnt el. A férfi 175-180 centiméter magas, vékony testalkatú. Haja barna, kopaszodó, szeme barna színű, arca kerek. Ismert ruházata: zöldes bársonynadrág, világos, vékony munkaskabát, sötét színű, szürkés árnyalatú mellény. Lábán fekete gumicsizmát viselt.

A rendőrség kéri, hogy aki bármit tud *Kotroczó Géza*, vagy *Hódi-Rovó Jenő* jelenlegi tartózkodási helyéről, jelentkezzen a Szegedi Rendőrkapitányságon személyesen, vagy a 62/562-400-as telefonszám 18-26-os mellékén, a rendőrség 107-es hívószámán, vagy a telefontanú ingyenesen hívható 80/555-111-es számán.

Civil fórum

Dél-alföldi regionális civil fórumnak ad otthont szombaton 10-től 16 óráig a makói városháza földszinti házasságkötő terme. A tanácskozáson, melyre a települési önkormányzatok és a civil szervezetek vezetőit várják, többek között az önkormányzatiságról, a települési és térségfejlesztési, illetve a foglalkoztatásbővítési együttműködési lehetőségeiről lesz szó. A résztvevők délután szekcióüléseken vitatják meg az elhangzottakat.

Greco Krisztián Caspar Hauser című verseskötetéről

A tiszta tudatú tudatlan fiú

A szegvári születésű író, *Greco Krisztián* a szentesi könyvtárban rendezett esten arról is beszélt, hogyan lett országosan híres a *Pletykaanyu* című könyve. Kevesen ismerik viszont a *Caspar Hauser*-t.

A *Pletykaanyu*-t ma már az is olvasta, aki nem. A vihart kavart kötet kétségkívül érdekes, viszont a *Caspar Hauser* című könyv versei más, egészen különös minőséget képviselnek – hangzott el a szentesi könyvtárban rendezett irodalmi esten, amelyen a szegvári születésű fiatal író, költő, *Greco Krisztián* hallgatták a jelenlévők.

Caspar Hauser születésétől fogva egy teljesen zárt, elsötétített helyen, magányo-

Lámacsikó született

Újabb jövevénnel gazdagodott a Szegedi Vadaspark. Lujzi, a kis lámacsikó a napokban született. Szülei annyira féltik, hogy a park igazgatóját is leköpték, mert túl közel merészkedett.

MUNKATÁRSUNKTÓL

A hideg tél ellenére az utóbbi hetekben számos kölyök született a Szegedi Vadasparkban. A fehérarcú saki, az aranykezü tamarin és a fehérarcú selyem-majmocska után a lámapár örvendeztette meg a gondozókat egy kis jövevénnel.

Lujzi, a lámacsikó a napokban jött a világra és születése után rövid időn belül talpra is állt. Azóta

mindenhová követi az anyját. A szülők és az egy éves bátyja, Borzaska annyira félti az aprócska csikót, hogy aki a közelébe férkőzik menten leköpi. Így járt a park igazgatója, *Gósi Gábor* is.

Lujzi még alig nyolc kiló és mindössze negyven centiméter magas. Lizire, az anyjára hasonlít, vagyis az egész teste, illetve a lábai barnák, a feje viszont fehér.

A láma a dél-amerikai tevéfélék családjába tartozik. Az Andok indiánjai sok ezer évvel ezelőtt háziasították a ma is vadon élő guanakóból. Mivel az inkák a kereket nem ismerték, a láma nélkülözhetetlen volt a teherhordásban. Az Andokban mind a mai napig a láma a leggyakoribb háziállat, de sokfelé tartják Európában és Észak-Amerikában is.

Nem vonul nyugdíjba és tanoncot keres a 89 éves Rátkai Sándor

Az utolsó szegedi papucsos

Valaha városszerte negyven-ötven műhelyben is készült a híres szegedi papucs. Ma már csak *Rátkai Sándor* ismeri a lábbeli készítésének fortélyát, de mint mondja: 89 évesen is vállalná érdeklődő tanoncok oktatását azért, hogy ne tűnjön el örökre az egyik legszebb szegedi termék a boltokból.

Rátkai Sándor, a népművészet mestere éppen a minap töltötte be 89. születésnapját, ám lakásába belépve azonnal láthattam: hetvenévi papucsgyártás után sem vonult nyugdíjba. A papucskészítéshez nélkülözhetetlen szerszámok ott pihentek asztalán, egy félig kész lábbeli mellett.

– Régen volt olyan hét, amikor negyven papucs is kikerült a műhelyemből, ám mostanság már öregesen, ráérősen dolgozom. Könnyebben is fáradok, meg aztán az az igazság, túl nagy kereslet sincs erre a termékre – kínált helyet a mester. Majd néhány perc alatt össze is foglalta Szeged egyik hírességének történetét.

– A török korból maradt ránk a

papucskészítés mestersége, s elődeim oly nagy ügyességgel formálták a díszes, bőrből és bárszönyből összevarrt, virágmintákkal díszített lábbelit, hogy már a XVII. és a XVIII. században ismertté vált országhatáron túl is a szegedi papucs. A XIX. században pedig, amikor a nagy árvíz után kikövezték Szeged utcáit, és az asszonyok elköszöntek a csizmától, szinte minden szegedi menyecske ilyen papucsot húzott a lábára, ha templomba, piacra, vagy akár bálba ment. Meg is élt a papucskészítésből vagy negyven-ötven mester, szerte a városban.

– Nézze csak – mutatott *Sanyi bácsi* egy papucsra –, az ilyen sötétebb színből készült lábbeli illett a korosabb asszonyok lábára, míg a vidám színűeket hordták a fiatalok.

Bizony csak hordták – merengett el egy pillanatra –, mert napjainkban már legfeljebb a néptáncosok lábán fedezni fel a szegedi papucsot.

– De akkor lennének csak igazán nagy bajban, ha hirtelen meglödulna a kereslet – mosolyodott el

a mester. – Ugyanis rajtam kívül már senki nem tud ilyen papucsot készíteni, s bár megfordult már nálam néhány tanonc, mind úgy döntött, jobban fizető szakma után néz. Mondta is nekem még *Szalay István* polgármester úr is, hogy *Sanyi bácsi*, magát mi nem engedjük meghalni addig, amíg nem gondoskodik utódjáról. Jólesett ez a ragaszkodás, mint ahogy a számtalan elismerés is, de hát én se fogok száz-húsz évig élni. Így aztán, ha bekopogtatna hozzám valaki, hogy megtanulja tőlem a mesterfogásokat, még 89 évesen is vállalnám az oktatását. Tudja, aki ennyi éven át gyártotta a papucsot, nehezen viselné el, hogy ez a hagyomány kihaljon. Meg aztán szent meggyőződés, hogy ha kicsit nagyobb reklámot csinálna a papucsoknak a város, a minden különlegességre vevő nyugatiak biztos megkeresnék a boltok pultjain. Dísznek vinnék, vitrinbe raknák, mint ahogy a mostani vevők is. De mit számít ez, ha Szegednek jó híret öregbítenék a díszes papucsokkal.

BÁTYI ZOLTÁN

Híresek a szegedi mester lábbelijeit.

Fotó: Karnok Csaba